

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
cada trimestre

ESPANYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTORICO, 16.
ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LA PASSIÓ.

Jo fins m' hi arribat á creure que 'l Sr. Bisbe s' equivo-
ca quan veig l' empenyo ab que tracta de prohibir
la Passió; y recordantme de aquells consells tant sants,
que diuen: «Cristiá, modera las passions, fuig de la
passió, combat la passió» no puch menos de pensar que
'l bisbe pren unhas passions per unhas altrás.

Pero no es possible que una persona tant ilustrada,
no sápigua que la Passió que posan al Liceo, al Espan-
yol y á altres teatros es la *Passió y mort de nostre Sen-
yor Jesucrist*; no 's cregui pas que la Passió al viu, per-
que, dign lo que vulgan, los comedians no son juhús
per tornar á crucificar á Cristo, sino una representació
de aquell sagrat misteri... ¡cóm l' hi diré jol! una série
de quadros reproducció de aquells que per entreni-
ment del públich y satisfacció de las personas curiosas
ván á las professons de la senmana santa que celebran
las principals iglesias.

Per xo m' estranya que lo que 's permet al carrer,
no siga permés al teatro.

Aquest dia un neo vá embestirme dihent:
—Vostés sempre iguals! Are atacan al bisbe perque
prohibeix la Passió.

—Es net.
—¿Y qué dirian si en lloch de prohibirla obligava á
tots los teatros á representarla?

—L' atacariam del mateix modo.
—¿Ho véu? ¿Y encare dirán?...

—Alto: no dirán res: nosaltres no ataquém al bisbe
per atacar al bisbe: ataquém las imposicions, vingan
de hont vingan. Tot aquell que s' oposa á la llibertat
individual tindrà en nosaltres un contrari. Deixi que
'ls empresaris s' entengan ab lo públich, y 'l públich
ab los empresaris. Mentres no vulnerin la moral—y
vosté no sostindrà pás que 'l drama sacro la *Passió*
siga immoral,—ells s' entendrán, y si no s' entenen pit-
jor per ells.

Es que las facultats intelectuals dels neos son com
aquellas máquinas espatlladas que tenen rodas que no
engranan: no hi ha remey: es inútil donarlos un im-
puls; caminan malament.

Al veure que 'ls escenaris s' omplan de figuras sa-
gradas, y que 'ls actors que ordinariament son tions
d' infern y esca del peccat, una temporada á l' any fan
de Sant Pere, Sant Pau y Sant Joan, uns altres los hi
donarian las gracias y durant aquella temporada 'ls
protegerian, encare que no fós més que per demostrar-
los que donan més las cosas del cel que las del mon.

Els diuen:—Es que á la sombra de una represen-
tació religiosa s' hi fá una especulació mundana.
Ay Senyor: encare no fá vuit dias que vá venir á de-
manarme caritat una pobra dona á qui se l' hi havia
mort el marit. Plena de fé, durant l' agonia de aquest
vá anarse 'n á una parroquia ab una pesseta y mitja á
la butxaca, desitjosa de fer dir una missa pel pobre
agonizant.

Lo primer que ván dirli, al veure que duya la roba
apedassada, ván ser las següents paraulas:

—La missa val vuit rals, y 's paga per adelantat.
¡Especulació mundanal diuen. ¿Y las cadiras de las
iglesias, no es una cosa semblant á las butacas dels
teatros?...

Pero hi ha més encare.
Si 'ls diheu, com es veritat, que 'l drama la *Passió*
vá escriure 'l un frare y que alguns bisbes, com lo de
Vich, ván concedir quaranta dias de indulgencia als
que 'l representessin y als que anessin á veure 'l, es-
coltéulos y 'us dirán:

—¡Oh! Los temps antichs son molt diferents dels
temps d' are: Vich es una ciutat molt distinta de Bar-
celona. Allá no 's cometen tantas faltas de respecte: la
religió allá á la montanya es respectada, etc., etc.

De manera que á creure 'ls á n' ells, Barcelona es
un cau d' infern: aquí 'l públich vá á veure la *Passió*,
no més que per riures'n, y 'ls católichs verdaders
son en tant infima minoria que no bastan per omplir
un teatro é imposar respecte.

Tot aixó 's deduheix del seu modo de argumentar.
¡Infelissos! ¡Vaya un modo de tirarse terra als ulls!

¡Pero qué volen que 'ls digal Será una equivocació,
si vostés volen; pero devegadas pensant ab aquella
táctica tortuosa que han inventat los pares Jesuitas,
que consisteix en arribar á un puesto per més voltas
que tingan de donarse, fins hi acabat per figurarme que
ab aixó de la *Passió* no fan la comedia aquells que la
representan, sino aquells que la prohibeixen.

Diguinme sino, ¿Qu' es la *Passió*?
Un drama, literariament considerat, sense cap mé-
rit; considerat escénicament, pesat, fastidiós, més
llarch que la quaresma, sense novetat, sense interés,
reproducció de lo que tothom sab, y que de tant sapi-
gut, molts ni menos arriban á ferne cas.

¿Qui aniria á veurela? Casi ningú.
¿Convé que s' hi vaja? Si.
Manera de ferho: cosa privada, cosa desitjada, diu l'
adagi; privém-la donchs, y s' omplirà 'l teatro.

Y ha succehit al péu de la lletra: lo bisbe ha llansat
lo seu anatema y s' ha omplert lo teatro; y fins jo, sen-
se que may ho hagués somiat, hi hagut de sortir en
defensa de la *Passió*.

No 'u estranyin: jo tinch també una passió.
Passió pel respecte á la llibertat individual.

P. DEL O.

FÉ, ESPERANSA Y CARITAT.

Lo Sr. Fontrodona ha fet més mal de lo qu' ell ma-
teix se figura.

Y no 's pensi que vulga dir com á concejal, ja que á
dintre de cala Ciutat jo me 'n guardaré molt bé de
entrarhi quan porto certas intencions; parlo de aquell
senyor Fontrodona, que una vegada vá pendre un bit-
llet de Madrid, y vá treure la grossa, y al cap de un

quant temps vá pendre 'n un altre y vá á tornarla á
treure.

Parlo simplement d' aquell senyor Fontrodona que
ab aixó vá demostrar que molts vegadas las grossas
se 'n ván ab los grossos.

¿Vol una prova dels desastres que ha fet aquest
Sr. Fontrodona?

Donchs vinguin ab mi y 'ls acompanyaré á casa de 'n
Quimet Crossas.

En Quimet Crossas era sabater: passava 'l dia tre-
ballant, cantant y menjant: als diumenjes duya la fa-
milia á l' Odeon, y com á bon sabater los dilluns feya
festa, per descansar de las fatigas del diumenje.

No han vist un home més felis, més bromista y que
tingués més filosofia.

Contant ab lo que guanyava treballant, no ambi-
cionava res; y com que no tenia ambició, no compra-
va bitllets.

Pero un dia, era 'l dijous sant, al Odeon no hi havia
comedia, y com que alló de anar á seguir monuments
l' hi feya mandra y havia de passar la tarde de una
manera ó altra, vá armar una bascambrilla ab lo fus-
ter del davant y ván comprar un bitllet dels Empe-
drats, no més que perque no pogués dirse que l' un
se ficava á la butxaca 'ls quartos de l' altre.

Vá venir lo dimars de Pasqua y 'ls vá tocar un'
unsa.

Gangal.. Ab los vuit duros á la butxaca, aquella
senmana en Quim no sols vá fer festa 'l diumenje y 'l
dilluns perque ja n' eran, sino 'l dimars perque feya
de dilluns, y 'l dimecres perque havia tret la rifa, y 'l
dijous, 'l divendres y 'l dissapte perque eran tres dias
rodons, y no valia la pena de posarshi.

Desde llavors un bitllet ó altre sempre 'l prenía, y
encare que l' hi succehia molt sovint alló de si l' 6
hagués sigut un 9 y l' 4 un 7 y l' 3 un 8, ell no 's can-
sava. La combinació dels números té un atractiu irre-
sistible, y la sorpresa d' errarse d' 1, per exemple, val
tant com la de veure 'l mateix número del bitllet que
un té estampat á las llistas dels que han sortit.

Un dia que parlavan de la rifa, y que jo l' hi deya
que si per compte de posar á las llistas los números
que surten hi possessin los que 's quedán dintre; al
veure que son tants, en Quimet Crossas, vá dirme:

—Jo 'n compraria del mateix modo. Un ó altre ha
de sortir... ¿Y si surt lo meu?

—¿Y si no surt?

—Jo tinch fé ab que sortirá.
Pobre Quimet ¡tenia fé!..

Lo dia qu' en Fontrodona vá treure la grossa, en
Quim vá exclamar:

—Ja m' arribará també 'l dia.

Poch temps després ne treya un' altra, y llavors l'
entussiasme de 'n Quim no tenia limits:

—Lo cor m' ho diu: jo no hauré de picar sola; m'
faré una casa á l' Enxanxe: fins aniré en cotxe...

—No 'us féu ilusions: aixó son sorts.

—¿Y, qui l' hi diu á vosté que aquesta sort no haig de tenirla jo? ¿No l' ha tinguda en Fontrodona?..

—¿Pero y si no la teniu?..

—¿Y si la tinc?.. Vaja, creguim, jo tinc esperansa. ¡Pobre Quimet!.. Avants tenia fé: després, ja tenia fé y esperansa.

Per últim: quan vá tenirhi molts diners abocats, ab l' intent de rescabalar-se era cada dia més aficionat á la rifa, y com més pega més constancia.

La dona se l' hi vá morir de una afecció al fetje; los fills l' hi ván fugir de casa: vá perdre l' humor; pero no l' de comprar bitllets; y al últim no 's vá vendre la botiga perque ja no tenia crèdit; pero 's vá vendre las eynas, perque ja no l' hi servian.

Envellit, malaltis, sense forsa moral, ni forsa física, aixó sí, envejant sempre la sort y la tripa de 'n Fontrodona, en Quimet vá entrar al últim á la casa de Caritat.

Llavors vá completar las tres virtuts: Fé, Esperansa y Caritat.

M. D.

GRASSAS Y MAGRES.

(A MON AMICH EN BALDOMERO ESCUDÉ Y VILA.)

Amich de magres, amich
Profanador de gent grassa,
Escolta un poch ab catxassa,
Com lo teu gust contradich.
Ab versos molt ben rimats
Has insultat á las mèvas
Per jutjar, ou donchs las tèvas
Y partim las qualitats.
Flacas las vols, no es cap mal;
Per las magres tú perts l' esma,
Está bè; tú ets la Quaresma,
Jo so 'l dia de Nadal.
Sento contradir tot gust:
¡Mes qué hi faré! son manfas,
Puig contra las simpatias
No hi há re escrit, es molt just;
Tú ets amich de menjar peix,
Jo vull carn; tú vols vinagre,
Jo vull oli; que vols magre,
Donchs á mí m' agrada 'l greix.
Tú las primas, jo groixudas;
Tú lleujeras, jo pallassas;
Tú las magres, jo las grassas;
Tú xerraires, jo las mudas.
Lo prim á tú goig te dona
Perque corra y vá lleujer,
Donchs, noy, per mí si pot ser...
¡En tipo de Fontrodona!
La seca may m' ha agradat
Puig sempre de dura peca
Y á l' estiu lo sol l' asseca
Cóm un pollastre agafat.
La magre als trent' anys, es rancia,
La grassa sembla un ensiam,
Y, en temps en que hi hagi fam
Vés quina tè més sustancia.
Quan la prima zelos tè
Tot son atachs y ximpleras;
Las grassas no están encesas,
Ja may s' enfadan per ré.
Y en un ball, prou se sab massa
Que fá de millor ballá
Ab la grassa, y 's véu clá,
Que així un hom la balla grassa.
La prima sab marcá 'ls passos,
Mes l' abraçar t' escatima;
Cóm tè la cintura prima.....
Natural, tè fuig dels brassos.
Amiguet, jo 't parlo en plata:
Per las grassas soch tussut.
Si t' embarcas ab llahut
Jo viatjo sempre ab fragata.

EDUART NOVELL.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Passió al Liceo, Passió al Odeon, Passió á Gracia, Passió al Espanyol, fins Passió al Circo, ja no falta sino que l' Arderius la fassa, y tindrem que la circular del bisbe ha soliviantat todas las passions.

En vista de aquesta falta de respecte á l' autoritat eclesiástica, ja 'm figuro que algun neo, com lo Judas de la Passió, diu aquell vers tan cayo:

«Me 'n vaig á desesperar!»

¡Oh santa tranquilat del últim sigle, que fins per desesperarse tenian necessitat de anunciarho..... y d' anarse 'n!

Al Principal vá ferse 'l benefici del Sr. Ruiz y á Romea 'l benefici á favor dels fills del pobre Llimona.

Lo benefici del Sr. Ruiz, vá ser una nit de tabola, perque, la veritat, no han vist vostés un actor que tinga més bona sombra com aquest madrilenyo que 'ns ha fet coneixe l' Arderius.

Lo benefici á favor dels fills de 'n Llimona vá traduir-se ab un plé, lo qual demostrea las simpatias que gosava 'l malaguanyat actor de la companyia catalana.

Al mateix teatro Romea vá celebrar lo seu benefici lo Sr. Gonzalez, posant l' obra de D. Miquel Echegaray: «El octavo no mentir» que vá ser del agrado del públich, y pintantse 'l beneficiat y en Fontova mútuament lo retrato ab cinchs minuts, y aixó qu' estavan d' esquena l' un á l' altre.

—Aquí hi ha trampa, deya un pintor de parets: jo crech que lo que 'ns pintan es la cigonya.

L' estreno de la senmana ha sigut lo drama «Mestre Jan ó l' honra del treball» que vá efectuar-se á l' Odeon l' últim disapte.

En vá tractaria de ferlos una explicació del argument: un doble part, dugas parteras que 's moren, dos criaturas que 's cambian; un obrer qu' era noble, y un noble qu' era obrer; fins una escena en que un vol tirar un tiro á un altre y 's treu una pistola, y l' altre per contenir l' agressió se 'n treu dugas y 'l deixa convensut; en suma, un drama d' Odeon.

L' Odeon tè 'l seu públich y aquest públich tè 'ls seus gustos especials: es precis, donchs, que per seguir aquell ditxo «que menjí tothom» lo públich del Odeon linga 'ls seus dramas y 'ls seus autors.

¿No han convidat may á ca 'n Justin á algun conegut aficionat al menjar de casa? Es inútil que s' esmerin: lo burdeos per ell es un vi dolent, los primors de la cuyna francesa no tenen cap gust, y surt del restaurant, se 'n vá casa y 's menja un plat d' escudella.

Lo mestre Jan es un plat d' escudella de pagés ¡Bon profit!

En lo Saló de descans del Liceo s' han inaugurat los concerts clássichs.

Y á Novedats s' ha estrenat una joguina cómica-lírica titulada «Petaca y boquilla.»

Tant del concert com de la joguina 'm parlaré la senmana entrant.

Al Circo eqüestre la domadora Miss Cora continúa entrant á la gavia de las fieras.

Aquestas son tant mansas, tenen tant bon geni, que algú fins ha suposat que son xicots cuberts ab pells de fieras.

No es cert: si per cás l' únich que 's pot pendre per una fiera disfressada es aquell ós qu' encare no véu á la domadora, s' alsa, se l' hi acosta y la segueix ab una constancia digna d' exemple. Aquell si que podria ser un jove que fá l' os.

Per mí lo més bonich de la colecció es lo mico. No han vist res més mono. L' altre dia un amich meu que creu que l' home descendeix dels quadrumanos, després de mirarse 'l ab gran atenció, vá dirme:

—Es un meu cusi valenciá.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Bourvalais y Thévenin eran dos contratistas que en temps de Lluís XIV de Fransa havian fet una gran fortuna.

Un dia en una assemblea de financiers se disputavan y en lo calor de la discussió l' últim vá dir al primer.

—Recórdat de que tú has sigut lo meu lacayo.

—Si, hi convinch; pero tèn per segur que si tú haguessis sigut lo meu, encare ho foras.

Quan Cromwell feya la seva entrada triunfal á Londres varen ferli notar la gran afluencia de poble que acudia de todas parts, desitjós de veure'l.

Cromwell vá dir:

—«La mateixa gent hi hauria, si 'm duguessin al caldalo.

Fontenelle s' estava morint y un amich l' hi preguntá:

—¿Com vá aixó?

L' agonitzant respongué:

—Aixó no vá, se 'n vá.

Lo músich Rameau estava morintse y l' assistia un capellá, que ab molta cantarella, l' hi feya piadosas reflexions.

Aprofitant una pausa, digué Rameau:

—Vaja home, calli per Maria Santissima. ¡Y quina véu que tè més esquerdada!

Un dia preguntaren al trágich Crebillon perque tenia tanta afició als gossos.

Crebillon vá respondre:

—¡Qué volen ferhi! Desde que conech una mica als homes, no tinc altre remey que tractarme ab los gossos.

Fernando VII, calculant lo que succehiria á Espanya després de la seva mort, deya:

—L' Espanya es una ampolla de cervesa fermentada: quan jo 'm mori 's trencarán los fils que sostenen lo tap, y ja veuréu llavors quin espetech.

Altadill y Clavé tothom sab que si no eran geperuts eran bastant corvos. Clavé se 'n preocupava, pero Altadill se 'n reya.

Un dia 's trobaren al banch, y apesar de que llavors apenas se coneixian, acostantse Altadill á Clavé, l' hi preguntá:

—¿Vosté tira Rambla amunt?

—Si senyor, respongué Clavé.

—Esta bè: llavors jo mudaré d' itinerari y me 'n aniré pel carrer Ample. No fos cas que algú 'ns digués: «Allí van los dos Alarcones.»

ANACREÓNTICA.

Cada festa en tant que 'l mon
brilla entre prosaica pompa,
nosaltres nos reunim
tots solets cóm duas tórtoras.

Ella vá ab lo vestit nou,
tant aixirideta y mona,
que mirantla penso jo:

—¡No n' hi ha cap de més hermosa!

Jugant y rihent contents
baixém al jardí una estona,
corrent d' una á l' altra part
cullint clavellets y rosas;
y quan estém ja cansats
nos assentem sota l' ombra
d' un arbre que forma un niu
ab sas brancas ufanasas.

Mon cap se toca en son cap;
ma boca busca sa boca;
ab las flors qu' ella ha cullit
jo n' hi faig una corona;
ab las flors qu' he cullit jo
ella 'n fa un llas y me'l posa
y al pagarla ab un petó,
fent com qui no 'l vol me 'l torna.

Després, alsantse un moment,
damunt de la verda alfombra
esten un senzill brenar,
hont no hi falta vi ni copas.

Mentres tant aném bebent,
las dauradas papallonas
besan nostres fronts radiants
revolotejant joyosas.
Ella riu y 'm mira á mí
ab miradetas tant dolsas,
que ni veig pondre 's lo sol
ni sento passar las horas.
Y sempre mon dols amor
segueix apurant las copas,
bebent legre y cantant
cansonetes amorosas.

Sos ullets ploran de gust,
sas gallas se tornan rojas,
sense reposá un moment
béu y canta voluptuosa,
hasta que al últim, quan ja
ni sols pot alsar l' ampolla,
se deixa anar sobre meu
borratxa com una sopa.

C. G.

ESQUELLOTS.

Als arcaldes de barri 'ls han donat unas mangalas ab punyo d' or.

Está molt posat en ordre.

Los arcaldes de barri per descompartir á dos que 's barallan, necessitan un bon punyo.

Lo Sr. Fontrodona ha presentat la dimissió del càrrech de president de la comissió de desvio de cauces. Sembla que 'ls senyors que componen la comissió se l' hi han sortit de cauce, y aixó 'l tè trastornat.

Es una verdadera llástima: sense aquell pit del senyor Fontrodona, lo dia que baixi la riera de 'n Malla, no hi ha remey, nos inunda.

Manera d' explotar als pobres, que demanan caritat, perque fins als pobres s' explota:

Un senyor molt ben posat se presenta á un d' aquests pobres que no tenen més que lo recullen captant, l' hi diu que hi ha una herencia de confiansa per repartir; qu' es precis fer una sollicitud ab paper sellat, y qu' ell per una pesseta s' encarrega de comprar lo paper, es-tendre la sollicitud y cuidar-se de tot.

Lo pobre reunex tots los xavos, y entrega la pesseta, y aquell protector dels pobres se 'n vá á menjarse un biftech á la salut dels tontos.

A Barcelona, 'l bisbe qu' es andalús, tracta de privar la Passió, y á Sevilla, l' arquebisbe que, com tothom sab, es catalá, deixa que la representin en tots los teatros.

A tot' arréu s' han de coneixe 'ls andalusos.

La senmana passada 'ls parlavam de un guarda de consums que, sense com va ni com costa, va disparar un tiro de revolver contra 'l nostre amic Sr. Millé. Tothom esperava saber quin càstich l' hi aplicarian al que abusant de las armas que se l' hi donan, posa en perill l' existència dels pacífichs transeunts. Ja está castigat. L' Ajuntament l' ha tret del Portal nou y l' ha colocat al resguardo de la Créu Cuberta. Qu' es com si diguéssim: per premiar las sévas hasanyas l' hi han donat una Créu, encare cuberta.

L' Associació per la reforma penitenciaria té una gran idea, y es la de recullir é instruir á tots los joves que surtin de la presó, á fi d' evitar que segueixin la carrera del crim. No seria millor recullirlos avants de que hi entressin?

Per matricularse en segona ensenyansa, 's necessita fer un exámen de primeras lletras. Per entrar á l' Assilo de la Associació per la reforma penitenciaria, será necessari acreditar que s' ha estat á la presó. De aquesta manera, algun pare que no tindrà medis per donar instrucció al seu fill, dirá: —Ja veurás, vés y pren lo rellotje d' aquell senyor. Aquest es lo primer pás: després anirá á la presó, y al últim després de seguir aquests trámits, lo mantindrán y sostindrán en l' assilo de la Associació penitenciaria.

Predicant l' altre dia 'l bisbe á Santa Maria del Mar, vá assegurar que mentres tant que 'l catolicisme pert sa influencia en las nacions civilisadas, vá propagantse d' un modo sorprendent en los paissos salvatjes. Es una confessió que val un Perú, sobre tot venint de boca d' una persona que ho deu sapiguer perfectament. Segons lo bisbe, lo catolicisme vé á ser una cosa que 'ls civilisats la llensan y 'ls salvatjes la recullen!

Després, ponderant la impietat dels nostres temps, vá dir que 'ls homes, no contents ab fer victimas de sas iras als ministres de Déu, s' havian atrevit hasta ab lo seu representant directe, 'l Papa.—«Si, anyadia; al pobre Pio IX lo van tancar á Roma en una presó, entre quatre parets.» Qualsevol al sentirlo s' hauria pensat que 'l Vaticano es una caseta petita com un caixonet de posarhi pansas. Senyor meu, lo Vaticano es un palacio en quals cunyas s' hi podrian molt bé mantenir tots los treballadors sense feyna. Per altra part, si Pio IX s' estava entre aquellas quatre parets que tancan un eden de comoditats y luxo, era perque convenia als seus propósitos.

Finalment, posat lo Sr bisbe á fer revelacions, demostrá hasta la evidencia que may com ara s' havia fet tanta propaganda católica, may s' havia predicat tant, y á pesar d' aixó, may lo catolicisme havia anat tant en decadencia.

¿Es á dir que com més se predica menos religió hi ha? Pues lo remey es molt senzill. No fassi més propaganda deixi corre 'l predicar, y llavoras *ipso facto*, la religió pujará.

Lo dia 24 de Febrer, al péu del panteon de 'n Clavé hi havia un gran número de coronas. Diuhen que ab la mort tot s' olvida, pero 'l nom de 'n Clavé viurá tant com visca 'l nom de Catalunya.

Pèl robo de un auCELL que valia dos quartos, á Andalusia un pobre diable vá ser condemnat á cinch anys de presó. Pèl robo de tres cunills y una gallina, l' Audiencia de Valencia vá condemnar á dos infelissos á cinch anys y alguns mesos de presiri. ¡Y tant que 's roba en aquest país!

Aquest dia l' Ajuntament vá ocupar-se de las inclusions y exclusions en las llistas electorals. Un concejal vá citar una ranglera de difunts que figuren á las llistas, y cap d' ells vá ser borrarat. Es natural: aquells cadáveres son la forsa principal que tenen alguns regidors per ferse reelegir. Ja 'n diuhen *coscos*. Aquell conjunt de *coscos* forman lo *cos* electoral.

De un periódich francés: —¿Que no 'u sabs? Acaban de nombrar académich á fulano de tal. —¿Y cóm dimontri l' han nombrat, no sabent un borrarat d' ortografia?

—Es molt senzill: perque 'ls que 'l nombran no son capassos de compendre'u.

Y vaja per final, la següent escena que passa á casa de un sastre. Entre un parroquí que l' hi déu una pila de quartos.

Lo primer saludo del sastre, es lo següent dispare: —¿Ja porta diners?

—No. —Donchs es inútil que vinga aquí casa: hi resolt no cosirli ni un botó si no 'm paga.

—Per xó venia: com que jo no 'l puch pagar y vosté no 'm vol fer més roba, hi vingut á veure si faria 'l favor de deixarme 20 duros, per anar á un' altre sastre.

EPÍGRAMAS.

—Diu que t' tant bonas mans l' heréu de casa en Simó. —Si qu' es estrany, perque avants las tenia igual que jo. D. f.

Va dí en Pau mentres plovia —Que ploqui tant, á fé 'm crema. y respongué sa germana: —A tú 't crema?... A mí 'm refresca. A. T. E.

—Creurás que ja fá papers á n' al Tívoli en Francisco?... —Tant mal que cantal... ¿Y quins fá?... —Per are papers ridicols. C. G.

—Ab tot y la malaltía tinch molt bon color ¿no es cert? —¡Y tal! Tè un color magnífich (Un magnífich color vert!) C. G.

QUENTOS.

Se presenta un subjecte tot trist y compunjit á casa de un advocat, pren asiento y li demana una consulta, entaulantse 'l següent diálech:

—Sr. advocat, diu al comensar, sabrá que jo soch casat.

—Bé. —Y que la mèva dona m' enganya. —Perfectament.

Llavors agafant lo sombrero tot decidit, exclama: —¿Ah, sí? ¿Perfectament? Donchs me 'n vaig á buscarne un' altre.

Una frase de un borraratxo: —Com que no tinch fills ni parents, me sembla á mí que bè puch liquidar la meva hisenda!..

Hi havia un redactor de periódich tant valent ab la ploma als dits com cobart quant l' hi arribavan certas circumstancias.

Feya un article que 'n rajava sanch; pero l' agraviat anava á demanarli una satisfacció, y tornantse groch com la cera, negava que fos ell l' autor del article.

Un dia que 's trobava en un cas d' aquestos, lo director del periódich, va dirli:

—No hi ha mes; s'ha de desafiar, ó sino, es imposible que puga continuar mes temps al periódich. No m' convé que tothom vaja dihent, com ja comensa á dirse, que lo que nosaltres escribim, no sabém sostenirho en tots los terrenos.

—Pero ¿y si 'm mata? —No 'l matará: 's carregan las pistolas sense bala: la qüestió es fer veure al públich que vosté es capás de posarse al davant del seu adversari.

Un sabater molt presumit asistia á una de aquellas reunions en que s'hi véu tanta barreja de gent d' alta posició y d' altres que sense serho volen semblarho.

Lo sabater va atrevirse á demanar un ball á una marquesa.

—Es imposible, l' hi digué aquesta, alsant la véu perque tothom se 'n enterés. M' ha fet unas sabatas tant estretas, que no puch donar un pas.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I. Ma primera, en abundancia; sempre fá passar lo fret; primera y segona 's troba en l' imperatiu d' un verb;

tercera y prima governa en un país estranger; y 'l total pera menjar certas verduras l' usem.

UN FART.

II.

La mèva tot se diu Pena y 'l brenar que més s' estima es un bon tros de segona y un got de llet, pero prima.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Soch de cotó y no soch roba; m' untan d' oli sen ser máquina soch llarch y 'm fan tornar curt y 'm creman sense cap llástima.

LLOSERO.

MUDANSA.

Demá á las tot á ta casa; si no tot, no t' encaparris perque tot també una junta y podria ser que tardi.

UNIFORME.

TRENCA-CLOSCAS.

Perdiu, Calandria, Cobich, Cadarnera, Pinsá, Merla. Posar aquests noms en columna de modo que ab la quinta lletra 's formi lo nom d' un altre auCELL.

PE SA Y ES.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7—Nom de dona.
1 7 3 5 6 2—Id. id.
1 2 3 4 7—Id. id.
1 7 3 5 2—Id. id.
4 2 6 7—Id. id.
3 5 4 2—Id. id.
4 5 7—Una parenta.
1 5—Una nota.

TIJA XICH DE M. DE R.

CONVERSA.

—Ola, Badó ¿qué hi ha de nou?
—Noy, estich enamorat
—¿Y no sabs la casa?
—Sí; al carrer del Carme.
—¿Que viu ab botiga?
—No; en un primer pis.
—¿Ab lo seu pare?
—Y ab sa mare.
—¿Cóm se diu?
—No t' ho repetiré pas. Ja 'u saps.

PIPETA.

GEROGLIFICH.

L. A. J.

I. I.

T

I I I

A. D. I. 20

A O :: P

OR TA

TOT.

SANELUAR.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Passió.
- IDEM 2.ª—Vilaseca.
- ENDEVINALLA.—Poma.
- SINONIMIA.—Criat.
- TRENCA-CLOSCAS.—Plátano.
- CONVERSA.—Ramon.
- ROMBO DE PARAULAS.—
V
N a s
V a r a t
S a l
T
- GEROGLIFICH.—Enalteix l' home la bona educació.

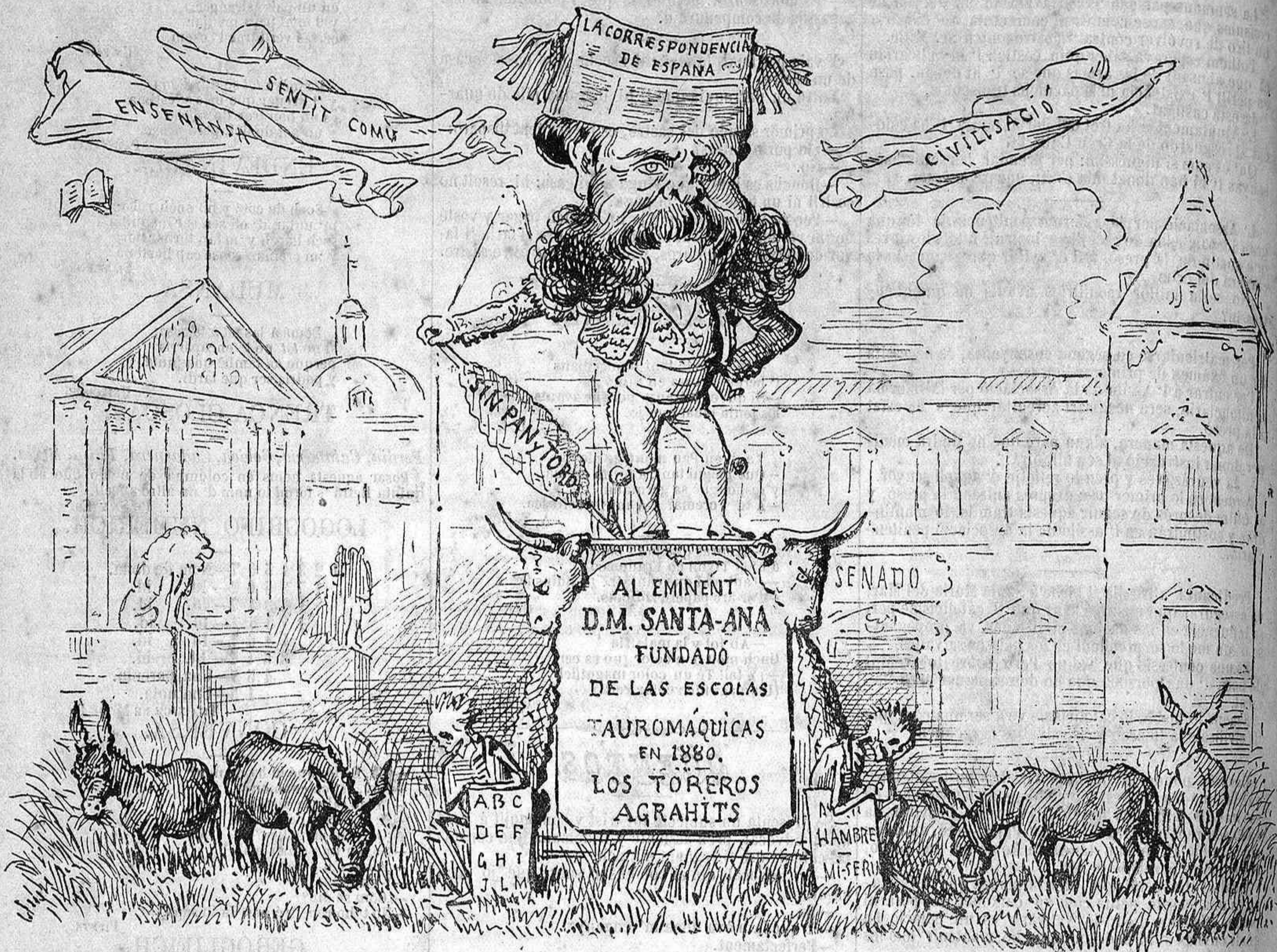
ANUNCI.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOL.
NORT-AMERICÁ.

Aixarop lactífich per aumentar la cantitat y calitat de la llet. Interessantíssim per mares y didas.
Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demás enfermetats del pit.
Aixarop anti-diarreic-estomacal per combatrer tota classe de diarreas y malalties del ventrell.
Uncchs dipòsits en Barceloua, Gener, Petritxol, n.º 2. Jaraberia y Farmacia de Grau Inglada. Rambla de las Flors n.º 1.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

PROGRÉS.

Monument que recordarà als veniders tot gran fet.

Unichs profesors d' ensenyansa á Espanya que tindrem are.